

Bilag 1.

Udvalgets spørgsmål og finansministerens svar.

Spørgsmål 1:

Når det drejer sig om *indkomstbeskatning*, er man tilsyneladende i stand til at vurdere, hvor stor en del af en bils kørsel der er erhvervsmæssig.

Kan den samme vurdering ikke med rimelighed lægges til grund, når det drejer sig om *momsgodtgørelse*, således at man får godtgørelse for en andel af driftsudgifterne svarende til den skønnede erhvervsmæssige andel af kørslen?

Svar:

Benyttes et befordringsmiddel såvel erhvervsmæssigt som til privat brug, heri medregnet kørsel mellem hjem og arbejdsplads, kan der ved opgørelse af den skattepligtige indkomst fradrages en efter forholdet mellem den private og den erhvervsmæssige kørsel passende andel af de samlede driftsudgifter (herunder afskrivninger).

De nærmere regler fremgår af Meddelelser fra Statens Ligningsdirektorat og Ligningsrådet, der indeholder følgende:

„Den private andel af kørsel må i almindelighed ansættes skønsmæssigt, men såfremt skatteyderen fører kørebog, som på fyldestgørende måde viser udgifterne ved kørslen og dennes fordeling mellem privat- og erhvervskørsel, bør kørebogens udvisende lægges til grund ved værdiansættelsen af privatkørslen.

For at et kørselsregnskab skal kunne kræves lagt til grund ved skatteansættelsen, må hver enkelt kørsel være anført i kørebogen med angivelse af datoen for kørslen, antal kørte kilometer og kørslens fordeling mellem privat og erhvervsmæssig kørsel. Med hensyn til den erhvervsmæssige kørsel må være angivet bestemmelsessteder og lignende notater, der kan sandsynliggøre og eventuelt dokumentere regnskabets rigtighed. Regnskabet med antallet af kørte kilo-

meter må være anført således, at kørebogens udvisende på ethvert tidspunkt er afstemmeligt med automobiletens kilometertæller.“

Det har i praksis vist sig, at kun få skatteydere fører et kørselsregnskab efter de nævnte retningslinier, således at regnskabet kan lægges til grund for fradraget. I de fleste tilfælde må fordelingen mellem erhvervsmæssig og privat kørsel derfor foretages efter et skøn. Kontrollen med det af skatteyderen foretagne skøn er tidkrævende for ligningsmyndighederne og giver anledning til talrige uoverensstemmelser mellem skatteyderne og myndighederne.

For at undgå, at der med hensyn til merværdiafgiften opstår tilsvarende vanskeligheder ved afgrænsningen af den private kørsel fra den erhvervsmæssige, som man har ved indkomstbeskatningen, har man lige fra merværdiafgiftens ikrafttræden søgt at arbejde med skematiske regler om fradragsretten for person- og varebiler. Der henvises herom til bemærkningerne til det med skrivelse herfra af 15. februar 1973 fremsendte ændringsforslag.

En ændring af merværdiafgiftens fradragsregler for køretøjer, således at man på samme måde som skattevæsenet skulle skønne over fordelingen mellem privat og erhvervsmæssig anvendelse, vil medføre et væsentligt større arbejde for toldvæsenet ved kontrollens udøvelse. Man vil ikke kunne undgå diskussioner om kørslens fordeling. Allerede af den grund må man gå ind for, at reglerne fortsat bliver af skematisk art.

Hertil kommer, at der både for så vidt angår reglernes indhold og den praktiske anvendelse ikke kan blive tale om samme regler for toldvæsenet og skattevæsenet, fordi der er forskelle i merværdiafgiftens og indkomstbeskatningens systemer. Momsen kender f. eks. ikke noget til afskrivninger,